

Botár Attila

Sátorfánk, zöldellj!

Nehéz volt? Könnyű? Lejött a bőrrel.
De vállára egyik világ se vette.
Hát bíztam az árnyékra, képzeletre.
Pihenj meg, kóbor! Sátorfánk, zöldellj!
Marasztaltassunk, néztem az égre,
érkeztek felhők, aztán elvonultak,
eső, jég, villám sok-sok edénye,
s terelve széllel odakozmált jóslat
vágtaztak, szinte horzsolták medencénk,
s nem akadt száj, hogy kiáltson: „Állj meg,
marasztaltassunk, és terhünk letennénk,
elég a konzerv, köles, cigánymeggy...”
Nehéz volt? Könnyű? Szaggatja hátunk
tegez, nyíl s korbács. Sztyeppe utánunk!

Három arc

A kín könnyei, bilincses menet
a lecsukló arc nyers domborzatán
alá, alá, még alább vánszorognak,
egyszerűek és temetetlenek,
kő, csordajárás, bokrok. Délután
tövise szúr, terjed két másik arcra –
fogyatkozás fogyatkozásra horpad:
a sóbarázdás arcokon a holnap:
ecet és fém és bűn fül a szivacsba
kanonizáltan, mint egy ékezet.

BOTÁR ATTILA (1944) Székelyudvarhelyen született, Veszprémben élő költő. Utóbbi kötete: *Költődések. Ave Regina* (versek, 2016).

Kitartasz

Mindegy milyen kötés volt. Kitartott.
Az emlékezet még hozzá tapad.
És biztosabban minden kerítésnél,
ami magasság, határ és tövis,

és biztosabban az emlékezetnél
hullámok szürke, poros közeit
megjárt sebeknél

zománc átmérő néma nászút
Istenem kitartasz
e kései árnyak hordalékán.

Télvég

Madáriratos az ég.
Madáriratos a hó.

A part homokján
kifelé táncol, ősi lejtés,
kifelé táncol a hullám.

Odabent vékony papír
leperget minden betűt
holnapra üres a henger -

Szemünkbe patakszol, ég!
Szemünkre olvadsz, hópehely!
Gyerekhangon az eresz csilingel.